

δοσίας μαζῇ) (ἀλλ' ὅστις, πτωχὸς ἢ πλούσιος, ἦτον ὁμῶς τίμιος ἄνθρωπος) (τὸ ὅποτον σημαίνει κατ')
 ... — Ἀλλὰ τελειῶνε λοιπὸν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
 εἶπεν εἰς τῶν ἀκρατῶν εἰς τὸν Σάγγην. — Μάλιστα, θὰ τελειώσω μέχρι τέλους, εἶπεν αὐτὸς, (ἀλλ' ὅλα πρέπει νὰ πηγαίνουν μετ' ἑσέως) (καὶ ὅστις διαζέται ἄς τρέχῃ ἐμπρός). Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ γεωργὸς ὅπου αἶς ἔλεγα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εὐπατρίδου (τὸν ὅποτον αἶς ἀνέφερα) (ὅστις τὸν εἶχε προσκαλέσει) (καὶ ὅστις εἶχε νομφευσῇ τὴν κόρην τοῦ δὸν Ἀλόνζου) (ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύτῃ) (διότι ἀπέθανε πρὸ καιροῦ) (καὶ ἀπέθανε μάλιστα θάνατον ἀγγέλου) (ὡς λέγουσι) (διότι ἐγὼ δὲν ἤμην ἐκεῖ) (ἀλλ' εἶχα ὑπάγει εἰς τὸ θέρος) (ἀλλ' ἀδίκωρον) (ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι). Ἐνῷ ἦσαν ἑτοιμοὶ λοιπὸν νὰ καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν (δηλ. ὁ εὐγενὴς καὶ ὁ γεωργὸς) (καὶ θαρρῶ πῶς εἶναι αὐτῇ ὥρᾳ) ὁ γεωργὸς περιέμενε νὰ καθίσῃ πρῶτος ὁ εὐπατρίδης καὶ ὁ εὐπραπίδης πάλιν ἔκαμνε νεύμα εἰς τὸν γεωργὸν νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ἐπάνω ἀκρὰν τῆς τραπέζης. Ὁ γεωργὸς λοιπὸν δὲν ὑπήκουεν, ἀλλ' ὁ εὐπατρίδης ἐπέμενε καὶ ἔλεγεν (εὐλόγως) ὅτι ἦτον κύριος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ· ἀλλ' ὁ χωρικός καὶ πάλιν ἀνθίστατο, ἕως ὅτου ὁ εὐπατρίδης ἀρπάξας αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαίμην, τὸν ἐκάθησε διὰ τῆς βίας καὶ ἔπειτα τῷ εἶπε μετ' ὀνόματι. — Κάθησαι, κύριε χοντρὸς ἄνθρωπε, ἀφοῦ σοῦ λέγω, καὶ μάθε ὅτι ὅπου καὶ ἂν καθήσῃ ἐγὼ ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ τιμητικὴ θέσις.

Νὰ ἰδῇς πῶς ἡμεῖς οὖσι
 Πόντοι, πάθη καὶ στοιχεῖα,
 Τῆς ζωῆς ἡ τρικυμία
 Πόσον εἶναι σιγαλή.

Ἄς γευθῶμεν τὰς ὁπώρας
 Τοῦ φυτοῦ μας τοῦ εὐφρόρου,
 Πρὶν λυθῇ τοῦ φθινοπώρου
 Ὁ βορρᾶς, ὁ κραταίος.
 Μὴ φοβοῦ· δὲν εἶν' ὁ ἔρως
 Τῆς Ἐδᾶς τὸ δένδρον ὅπου,
 Εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου
 Ἀπηγόρευσε ὁ Θεός.

Χεῖρες ἔφεραν ἀγγέλων
 Τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τὸν σπῆρον
 Εὐγενὲς τοῦ πλάστου δῶρον
 Εἰς τὰς χώρας τῶν βορρῶν.
 Καὶ ὁ δρέπων τὰς εὐώδεις
 Καὶ γλυκείας τοῦ ὁπώρας
 Ὀνειρεύεται τὰς χώρας
 Καὶ τὰς ἡδονὰς αὐτῶν.

Τὸ δὲ μύρον τοῦ ὁποῖος
 Τῶν ἀνθρώπων ὀσφρανθῇ,
 Θαρρῆε ὅτι αἰωνίως
 Ἐὰρ ἔχει καὶ ἀνθεῖ.

Μύρον.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΕΡΩΣ.

Τῆς ἀνοίξεως ἡ ὄρνις
 Ἀν εἰς δάση πετερυγίζῃ,
 Τῆς πατρίδος τῆς γνωρίζει
 Τὸ κλωνίον τὸ χλωρόν.
 Κ' ἡ ψυχὴ μου εἰς ἀβύσσους
 Ἀπὸ θλίψεως ἂν ὠθήται,
 Τὴν μυρομένην ἐνθυμείται
 Τῶν ὠραίων τῆς ὥρᾳς.

Τὰ περὰ τῆς περιστέλλει
 Κ' εἰς τὸ φύλλωμά τῆς ψάλλει,
 Τὰ παρθενικά σου κάλλει
 Ἄγγελε τῶν οὐρανῶν.
 Καὶ τὸ πᾶν ἀπὸ φλογώδεις
 Κερανοὺς ἄς πυρπολῇται,
 Θάλλων ἔρως δὲν φοβεῖται
 Τὰ πυρὰ τῶν κεραυνῶν.

Ἄς πετάζωμεν συνάμα
 Πρὸς τὸν κλάδον μας ἐκεῖνον
 Τῶν στιγμῶν τῶν εὐφροσύνων,
 Ἐρωμένη μου καλῇ!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

« ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ » τὰ Διπλᾶ ὑπὸ Γ. Α. Μαυροκορδάτου. Ἀθήναι 1855 (τόμ. 1. σελ. 260.)
 Τὸ νέον τοῦτο πόνημα τοῦ πεπαιδευμένου Κληρονομητοῦ ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως. Ἡ Εὐτέρπη, εἰ καὶ μὴ ἐπεμβαίνουσα εἰς τὰ προσωπικά ἢ τὰ πολιτικά, δὲν δύναται μολοντοῦτο νὰ μὴν ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Κ. Μαυροκορδάτος ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ἀνέπτυξε καὶ πολυμάθειαν καὶ γαφρὴν ἱκανότητα, ἀμφοτέρωθεν συνοδευόμενα δι' ἐνθουσιασμοῦ καὶ φιλοπατρίας ἀξιοπαινοῦ. Συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πονήματος τούτου εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσωσι καλῶς καὶ ἀκριβῶς τὰ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ παρελθόντος φυλλαδίου ἐν τέλει τοῦ ἀρθροῦ « Ἰούλιος Ἐγγυάρ » ἀναγνώθῃ « τέλος » ἀντὶ « ἀκολουθεῖ ».

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Ἀγγελος τοῦ γαιανθρακωρυχείου. — Ἡ Ἀποκάλυψις. — Ὁ ἐρυθρὸς Πειρατής. — Περί ἀνατροφῆς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων. — Νικόλαος καὶ Ἀλέξανδρος, Αὐτοκράτορες τῆς Ῥωσσίας. — Ποικίλα. — Ποιήσις. — Βιβλιογραφία. — Εἰκονογραφία. — Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος. — Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος.